

sin grove Munds Skyld, havde ved forskellige Lejligheder været uforskammet over for Fodermesteren. Denne blev derfor en Dag vred, og opførte sig til Gengæld højst upassende over for Konen, idet han, efter hvad „Demokraten“ fortæller, skubbede hende omkuld, da hun sad og malkede.

Det er den Scene, der gav „Demokraten“ Anledning til at skrive om Forholdene paa „Thomasminde“, men det forekommer os at være en for tynd Suppe at indbyde til en halv Snes offentlige Møder paa og skrive dobbelt saa mange Artikler om.“

Jeg skal ikke læse videre, der er ingen Grund til at fortsætte, men det er altsaa Kvintessensen af Randers Venstreblads Artikel, efter at den ene Redaktør af Hr. Sabroe var bleven udfordret gennem Telefon, og vi hørte forleden af det ærede Medlems egen Mund, at der med Hensyn til Forholdene paa Thomasminde vist ikke er andet at sige, der er ikke andet oplyst og ikke andet, der lader sig bevise om Forholdene der end Historien om Malkekonen og Røgterens, som der var kommet noget imellem, og hvilket Mellemværende fik dette uheldige Udfald. Er der mere, saa faar det ærede Medlem jo præcisere det lidt nærmere, men efter Referatet af hans Foredrag her i Tidenden viser der sig ikke at være mere. (*Sabroe: Slavekontrakten!*) Slavekontrakten skal jeg siden komme til, det har ogsaa sin Interesse at beskæftige sig dermed, navnlig efter den Behandling, det ærede Medlem gav den, men det kan maaske vente lidt. Randers Venstreblad bedømte det Forhold, som det maaske ogsaa maa bedømmes efter alle samtlige foreliggende Omstændigheder, at naar man tog Anledning til at overfalde Randers Venstreblad med Forholdene paa Thomasminde som Baggrund, var det mindre af Hensyn til Arbejderforholdene end af Hensyn til det forestaaende Kvartalskifte. Det kan være en Fejltagelse af Randers Venstreblad, men saaledes saa man paa det, og de Møder, som bleve arrangerede, afkræftede ikke Randers Venstreblads Formodning, tværtimod skinnede det tydelig igennem, og det blev ogsaa anerkendt af de Herrer Sabroe og Mortensen under disse Forhandlinger paa Møderne, at de agiterede paa Møderne for „Demokraten“ og for „Randers Arbejderblad“.

Imidlertid skal jeg saa gaa over til denne Kontrakt, som jeg selvfølgelig ikke i mindste Maade skal forsvare, men der er dog nogle Bemærkninger at gøre til den. For det første staar der i Tidenden, at

den er fra 1893, jeg hørte det ærede Medlem sige, at den var fra 1873, jeg ved ikke, hvilket af Aarene der er det rette, men det spiller en betydelig Rolle (*Sabroe: 1893!*) . . . naa, 1893 er det rette, vel, saa lade vi det staa, men det ærede Medlem sagde netop 1873. Men det, det kommer an paa, er til syvende og sidst vel mindre, hvad der staar i Kontrakten, end hvorledes den maatte blive brugt, og det var det, vi skulle have frem. Det er muligt, at Ejeren eller Forvalteren har misbrugt Folkene i Henhold til og i Læ af denne Kontrakt, men det er ikke godtgjort. Jeg tager ikke Forholdene der i Forsvar, men jeg kan heller ikke være med til noget Angreb, da der ikke foreligger tilstrækkeligt Materiale for et saadant Angreb. Men der er et enkelt Punkt, jeg har Lyst til at gøre opmærksom paa. Det ærede Medlem læste op de forskellige Paragraffer og nævnedes som § 3: „Tjenestehusmanden maa ikke uden Ejersens Tilladelse modtage Besøg af andre end de Personer, der henhøre til hans Familie“. Er det ikke rigtigt, var det ikke saaledes, det ærede Medlem læste op? Men saadan staar der ikke i Kontrakten efter det stenografiske Referat, for hvilket jeg antager, at Kontrakten har ligget til Grund. Der staar: „Tjenestehusmanden maa ikke uden Ejersens Tilladelse indtage andre i Huset end de Personer, der henhøre til hans Familie“. Det vil sige: han maa ikke tage Folk til Leje, han maa ikke lade fremmede Folk bo hos sig, ikke bruge Huset til Fremleje. Det ærede Medlem, som har Kontrakten for sig og læser op af den, han læser uden videre, saaledes som jeg har nævnt, og vi faa alle det Indtryk, at der er Tale om, at Tjenestehusmanden ikke en Gang maa tage mod Besøg. Det forekommer mig dog alligevel at være lidt for stærkt, naar det ærede Medlem som Udgangspunkt for hele sit Foredrag vælger at angribe Venstrepressen, fordi den efter hans Mening ikke er tilstrækkelig vagtsom over for de Forhold, der hist og her finde Sted, at han saa fremsætter disse Forhold paa den Maade, han gør, naar han med eller uden bedre Vidende forvansker Indholdet af en Kontrakt, han har i Haanden. Det ærede Medlem er der gaaet lidt for vidt ikke blot i Henseende til at citere ukorrekt, men ogsaa til at benytte hele det Materiale, for det er i Virkeligheden det, han gjorde den Dag, til dermed at angribe Venstrepressen.

I det hele taget har det ærede Medlem lidt ondt ved at citere korrekt. Jeg hen-